

— Semmit — suttogja Lackó megsemmisülten.

Olyan kicsire szeretné húzni magát, hogy a legkisebb lyukban is elférjen. Szégyenli, hogy nincs Kacor király, de van Jóisten és Jézuska, s ő nem tud kérni tőle semmit, bocsánatot sem, mert nem tud imádkozni.

Nyílik az ajtó, egy nagy fekete ember lép be, köszönés nélkül, mogorván, mint aki nem tanult meg nevetni — Lackó apja. A boltosnéni egy kicsit megzavarodik, elpirul, hajához nyúl, aztán szép sorjában elmond mindent, de olyan melegen, olyan lágyan, hogy Lackó már tudja, nem fog kikapni.

— Mi lesz ebből a gyerekből — hallja a boltosnénit. — Pár nap múlva karácsony... Lesz karácsonyfájuk?

— Minek? — mondja nyersen az apja. — Nekem se volt soha, mégis itt vagyok.

— Anya kellene neki...

— Nem nősülök — mondja kurtán az apja, s Lackó fel sem mer nézni, csak azt hallja, hogy az ajtó halkán nyílik és csukódik.

Mostmár senki sem parancsolhatja meg neki, hogy visszatartsa a zokogást. Ráborul az asztalra, arcát, kezét tüzes könnyek lepik el, s zokog engesztelhetetlenül. Siratja a boltosnénit, a pénzt, a cukrot, a Jóistent, a karácsonyfát és mamikáját a temetőben — a szeretet egész világát, mely számára meghalt örökre. Mintha egy gödör mélyén kuporogna, s apja óriás, fekete hantokat görgetne rája...

És sír azért is, mert mostmár tudja, hogy mégiscsak ki fog kapni.

Várja az első nyaklevest, ehelyett azonban apja a torkát köszörüli, s nehéz kezét Lackó fejére teszi.

— Hát... legyen mégis... karácsonyfa? Olyan, mint tavaly...

— Olyan, olyan... — bújik elő Lackó nevetése a könnyek közül.

Apja az ujjaira bámul, vastag, esetlen ujjaira — letörnék a fenyőfa díszzeit. Arra gondol, mégiscsak szólni fog a boltosnéninek: ő barátságban van a Jézuskával.

NÁZÁRET

*Ki énekelt meg, konyha, tégedet,
tányérok, bögrék a meszelt falon,
tűzhely alatt faforgács, ócska lom,
melyen egy kandur lustán lépeget...?*

*És téged, műhely, omlatag falu,
honnán az Ács füttyülve ki-kinéz
a konyhába: mint főz két kicsi kéz
s hol tétlenül nem áll fűrészes, gyalu?*

*Kis kert, melyet nap forró csókja ér
s hol játszadoz piros és hófehér
virágok közt egy édes kis Fiú?*

*Hol nincs asszony-gond s nincsen férfi-bú,
mert Atyai mosolyra minden éled
s áldón lebeg fejük fölött a Lélek...!*

Gát István